

31. Confirmatur, quia Capitulum Sede vacante, in multis non succedit Episcopo; nam licet Episcopus in his, quae pertinent ad clausuram monialium, si collapsa sit etiam in monasterio exempto visitare possit, non tamen Capitulum Sede vacante in tali casu potest visitare, ut communiter tenent multi Doctores, quos citat, ac sequitur Barbosa in collectanea Concilii, sess. 7. c. 8. num. 7. & sess. 21. c. 8. num. 6. sess. 24. c. 3. num. 8. Quod etiam docent multi alii, Armilla verb. Capitulum. num. 2. Azor. part. 1. lib. 3. c. 37. q. 5. Lucerna Regular. verb. Visitare n. 16. Et ratio est, quia illa monasteria sunt exempta, ac proinde in ea Episcopus non habet jurisdictionem ordinariam, sed delegatam, in qua non succedit Episcopo Capitulum Sede vacante.

32. Argues; illa ampla, & lata potestas, quae datur in Concilio Tridentino sess. 24. c. 6. de reformatione, liceat Episcopis, ut valeant dispensare in multis irregularitatibus, & absolvere suos subditos a quibusvis casibus reservatis Sedi Apostolicae; in foro interiori, est potestas delegata, ac extraordinaria, & tamen transit ad Capitulum sede vacante, ut tenent multi Doctores, Henriquez in summ. lib. 6. c. 16. §. 1. & lib. 14. n. 3. & cum multis Sanchez de matrimon. lib. 8. disp. 2. n. 10. Rodriguez Ludovicus Beja Sayrus, Riccius, Piascius, Navar. Guttierrez, quos citat Barbosa ad collectan. Concil. Trident. citata sess. 24. c. 9. insuper adde Leandrum part. 4. tract. 2. de excommunicationat. disp. 17. quest. 43. Panvinium quest. 11. n. 4. & 15. Machado de Perfecto confessore, tom. 2. lib. 4. part. 4. tract. 1. document. 6. n. 4. Ergo etiam a simili, licet Episcopus habeat jurisdictionem extraordinariam, & delegatam in Religiosos exemptos, talis jurisdictione devolvitur ad Capitulum Sede vacante.

33. Ad argumentum desumptum a simili ex potestate concessa in illo Capitulo, liceat Episcopis, negatur id, quod assumit, nempe quod illa potestas concessa Episcopis transeat ad Capitulum Sede vacante, & ita pro hac sententia negativa stant gravissimi Auctores, & omnes illi, quos supra num. 32. pro nostra conclusione citavi, & multi alii, ut ex Magistro Sahagum refert Diana citatus, & praeter alia fundamenta constat ex stilo Curiae Romanae, qui hodie perpetuo observatur, quatenus dispensationes matrimoniales, nunquam diringuntur a Capitulo sede vacante, quamvis id nominatim petatur, sed Episcopo viciniori, quia grandia, & magna negotia Episcopalem dignitatem exigunt, Et confirmatur, ac magis corroboratur haec sententia, ex quadam declaratione Cardinalium, quam adducit Suar. tom. 4. ad 3. part. disp. 30. sect. 4. num. 6. In qua sacra Congregatio explicat ipsum Decretum Concilii Tridentini, liceat Episcopis; sic ait sacra Congregatio: In hoc Decreto non comprehenduntur inferiores habentes jurisdictionem ordinariam, & quasi Episcopalem; sed tantum Episcopi privative, quoad omnes alios. Cum dicit privative, excludit omnes alios, ac proinde Capitulum Sede vacante, & omnes, qui non sunt Episcopi, quamvis jurisdictionem quasi Episcopalem habeant.

34. Secundò: Respondetur, quod dato, & ad-

Barbosa.
Armilla.
Azor.
Lucerna.
Henriq.
Sanchez.
Rodrig.
Beja.
Sayrus.
Riccius.
Piascius.
Navar.
Guttierrez.
Barbosa.
Machado.
Declaratio
Cardinalium
Suar.

35. Tridenci
Regula juris
Baldus.
Bartolus.
Cardinal.
Covar.
Suar.
Sanchez.
35.
C. cum Di

missio quod dispositio illa Tridentini, liceat Episcopis, transeat ad Capitulum Sede vacante, & quamvis haec dispositio Con. illi sit valde specialis, non inde recte fit argumentum contra nos, Nam concessio, ac intelligentia unius privilegii ex similitudine, ac identitate rationis non est extendenda ad aliud privilegium, & ad alias personas; quod probatur ex regula juris, in 6. quae a jure communi exorbitant, minime sunt ad consequentia trahenda; idemque probatur ex c. finali de translatione Episcoporum. Et ratio est, quia privilegium non sumit suam efficaciam, ex similitudine, ac ex identitate rationis, sed ex voluntate concedentis, ergo parum refert, quod dicitur eadem ratio; si deficit voluntas, seu de illa non constat. Ita Baldus, Bartol. Cardinalis, Covar. & alii, quos citant, ac sequuntur Suar. lib. 8. de legib. c. 28. num. 11. Sanchez lib. 8. de matrimon. disputatio. ne 1. num. 3.

Nec contra hoc obstat, quia Princeps cap. Cum dilecta de confirmatione utili, & inutili, ait: Nos ejusdem aequitatis similitudine provocari. Textus ibi loquitur de Principe, & Princeps, ut est Dominus legis ex similitudine, ac identitate rationis potest moveri ad aliquid faciendum, & dispensandum; nos vero loquimur de iudice, ac Doctore privato, qui non est Dominus legis, sed illi subditus.

QUESTIO III.

Duo Ecclesiastici se mutuo percusserunt in secreto, unus ab altero petiit absolutionem, an licite, & valide.

SUMMARIUM.

- 36 Proponitur casus.
- 37 Sex in praesenti inquirenda.
- 38 Varia Auctorum placita, & n. 39.
- 40 Quid sit occultum, seu secretum.
- 41 Ratio percussor Clerici vitandus ante sententiam iudicis, & n. 42.
- 43 Percussor Religiosum in initium prima tonsura in duplicem censuram incidit.
- 44 Ad administrandum Sacramentum excepta Eucharistia, non est praemittenda confessio, & n. 45.
- 46 Cum cautela explicata possunt petere confessionem a Clerico licet agnoscerent ipsum fuisse in peccato.
- 47 Clerici percussor ante sententiam non vitandus, & n. 48. & 49.
- 50 Absolutio a censura potest dari extra confessionem, & n. 51. & 52.
- 53 Sicut & dispensatio voti potest dari extra confessionem.
- 54 Excommunicatus absolvens extra necessitatem, peccat mortaliter, sed non incurrit irregularitatem, & n. 55. & 56.

36. Duo Religiosi, vel unus Religiosus cum suo Praelato existens in quadam villa, in secreto manus violentas inter se iniecerunt, subditus facti poenitens petiit absolutionem a Praelato, qui revera habebat potestatem ad absolvendum; sicut & duo Clerici, ut factum contigit

contigit tempore Jubilaei magni, cum ludent, in rixam venerunt secreto, & multis percussoribus sibi invicem manus violentas iniecerunt, postea reconciliati unus ab altero petiit absolutionem.

37. Pro exacta solutione praesentis quaestiones sex inquirenda sunt. Primò: Quid sit occultum, seu secretum. Secundò: An ille, qui percutit monachum in initium prima tonsura, incurrit, in unam, vel duplicem excommunicationem. Tertio: An iste petens absolutionem ab eo, quem agnoscebat excommunicatum mortaliter peccat. Quarto: An iste sic excommunicatus valide possit dare absolutionem. Quintò: An extra confessionem valide possit dare absolutionem. Sextò: An supposito quòd iste absolvens sit excommunicatus, dans absolutionem, incidat in aliquam irregularitatem.

38. Sorbus.
Beja.
Portel.

Hanc quaestionem, de qua saepe consultus sum, tractant Doctores & valde diversimodè resolvitur; Sorbus Capucinus in suis annotationibus ad compendium verbo Absolutio ordinaria quoad fratres, §. sed si succederet. Ponit casum inter duos Religiosos superiorem, & subditum regularem Beja part. 4. Respons. Moral. casu. 6. Sequitur Sorbus, ponit casum inter duos clericos publicè se percussentes tempore Jubilaei, & uterque in hoc conveniunt, quod stante necessitate non habita copia alterius confessoris possunt licite se adinvicem absolvere a censura, & a peccatis, quia necessitas non habet legem; Sorbus addit, quod subdi us licite potest petere absolutionem a suo superiore; quod negat Portel. tom. 1. Respons. Moral. part. 2. casu 30. & valde diversimodè resolvitur, ut parebit ex dicendis.

39. De hoc jam dixi supra in hoc opusculo Resol. 27. quest. 4. num. 11. Quod magis hic iterum explicamus, quia agimus in praesenti de excommunicatione, & hic casus valde frequenter accidit: notorium ergo & publicum illud dicitur, ait Aragonius 22. quest. 102. art. 9. quod quinque personis patet. Mascardus de probationibus tom. 2. conclus. 1101. num. 18. requirit ut pateat septem. In qua sententia etiam est Zarola part. 1. Praxis dubio 5. & dubio 6. Ubi ad hoc ut aliquid dicatur notorium, requiritur sex, vel septem testes. Farinacius tom. de inquisitione quest. 21. n. 185. part. 2. & Avila de censuris part. 1. c. 6. disp. 2. dub. 4. In uno oppido ad faciendam rem notoriam, vult requiri decem, vel duodecim testes, & pauciores non sufficere; & addit Avila, quod in magna civitate plures requiruntur.

40. Communis tamen, & vera sententia est, quam in multis publicis conclusionibus defendi. Hujusmodi percussor Clerici, non est vitandus, ac habendus, ut notorius percussor Clerici ante sententiam iudicis, nam talis percussor Clerici, poterit dicere se fuisse ebrium, aut fecisse in sui naturalem defensionem, aut fuisse motum primò primum, aut alia similia, & insuper allegare in iudicio rumoris falsitatem, & ideo quoad non constat per iudicis sententiam illum percussorem nulla tergiversatione excusari, non est habendus ut notorius

percussor Clerici, & ideo non est vitandus ante sententiam iudicis, quo coram debet citari ad dicendum, ac allegandum pro se. Ita Covar. var. c. Alma mater part. 1. §. 2. n. 7. Sayrus de Sayrus. censur. lib. 2. c. 12. n. 18. Fagundes praecip. 1. lib. 2. c. 5. n. 12. Hurtado disp. 11. diff. 3. n. 10. Celestinus in compendio Theolog. Moral. art. 3. Diana. c. 9. diff. 3. Diana part. 3. tract. 5. Resol. 14. & part. 5. tract. 9. Resol. 61.

41. Ex quo colliges, raro contingere percussorem Clerici ita esse notorium, ut statim sit vitandus, ut non possit excusari aliquo juris remedio, ac proinde quoad non constat eum non profertur iudicis sententia, potest in foro interiori absolvi ab alio habente potestatem, sive ratione officii, sive per bullam, & in foro exteriori se habere tanquam non excommunicatum, ita Auctores proxime citati.

An percussor Monachum in initium prima tonsura, aut aliquo alio ordine, incidat in duplicem excommunicationem?

42. Ad hoc secundum quaestum, Respondent affirmativè, M Petrus Cornejo, in 3. part. tract. 5. de censuris disp. 5. sect. 5. quest. 5. & ultima. Suarez de censuris disp. 5. sect. 3. n. 15. Bonac. de censuris disp. 9. dub. ultimo quest. 3. Bonacina. Suar. Bonacina.

Nam percussio illa Monachi, & jam in initium tonsura, vel ordine, censetur duplex transgressio, una contra reverentiam debitam statui Clericali, altera contra reverentiam convenientem statui monachali, circumstantia autem monachi diversa est a circumstantia Clerici, cum una sit consecratio Clerici, alia monachi; & una non sit connexa, nec subordinata cum altera; unde inferunt citati Doctores, quod ille, qui percutit sacerdotem, qui simul est Diaconus, & subdiaconus, non incurrit plures excommunicationes, circumstantia enim sacerdotis, & Diaconi non mutant speciem in hoc casu sed accidentaliter se habent ad transgressionem legis, quae solum spectavit reverentiam status Clericalis, non vero ordinem, quo quis est initiatus.

An sacerdos, qui commisit peccatum mortale teneatur confiteri ad administranda alia Sacramenta.

43. Tertium propositum, An petens absolutionem ab eo, quem agnoscebat excommunicatum peccat mortaliter? Respondet Portel. Portel. citatus n. 3. quod ille qui petiit absolutionem ab altero percussore, peccat mortaliter, contra charitatem petendo ab illo absolutionem, si habebat alterum a quo poterat, & non habebat urgentem necessitatem absolutionis, neque a quo petebat, erat proprius Praelatus obligatus ad absolutionem dandam, quia quilibet ex charitate tenetur evitare damnum spirituale alterius; & petendo absolutionem ab altero impedito, & excommunicato erat causa damni spiritualis seu peccati mortalis illius.

44. Tamen dico quod etiam extra casum necessitatis petens absolutionem ab altero, cum quo se excommunicavit, vel quia Praelatus est; seu quia

Aragonius.
Mascard.
Zarola.
Farinac.
Avila.

Henric. Bartol. ab Angelo. Polivinus Suar. Reginald. Bonacina.

45. Trident.

46.

Bonacina.

47.

Martinus V.

48. Sorbus.

quia habet facultatem ex Jubilaeo, seu bulla, si ab eo petat absolutionem, & dicat si vis, & potes me absolvere, tunc non peccat mortaliter, quia sacerdos ad administranda Sacramenta excepta Eucharistia, non tenetur confiteri, sed sufficit, quod eliciat actum contritionis seu quantum in se est, faciat ad illum eliciendum, & haec est communis sententia. Ita Henriquez lib. 1. c. 39. Bartholomaeus ab Angelo Dialogo 1. §. 64. Polivinus de administratione Sacramentorum, cap. 5. n. 40. Suar. tom. 3. ad 3. part. disp. 16. sect. 2. Reginaldus lib. 26. n. 57. Bonacina tom. 2. disp. de Sacram. quest. 3. punct. 2. Secunda propositio. num. 13. Et conclusio est valde communis. Dixi excepta Eucharistia Sacrosancta propter praecipuum Concilii Tridentini, sess. 23 cap. 7. ubi praecipitur, quod nemo conscius peccati mortalis sacram Eucharistiam recipiat, nisi praemissa confessione ob reverentiam tanti Sacramenti.

Et ratio est quia nullum extat praecipuum, sive naturale, sive divinum, quo ostendatur ad administranda Sacramenta, teneri hominem se preparare per Sacramentum poenitentiae, si moraliter credit se esse in gratia per contritionem; cum ergo ille petens dicat, si vis, & potes, hoc postulationis modo, intelligit, si est jam sufficienter preparatus, ac dispositus ad administrandum Sacramentum, ut fieri poterat per contritionem; si ad contritionem, tunc potest petere, quia mortaliter jam credit quod sit in gratia; ac verò si existimat, quod ipse persistit in suo peccato mortali, tunc petens ab eo peccat mortaliter, quia inducit alterum ad peccandum. Ita est communis sententia, ut notat Bonacina. citatus hum. 1. §. Dixi regulariter.

Excommunicatus qualiter vivandus?

Quartum quaesitum; An valide iste percussor clerici excommunicatus, si alias habet facultatem, possit absolvere alterum sui percussorem, supposito quod ipse absolvens sit excommunicatus. Solutio est communis, & affirmativa, & clarè patet ex Extravaganti ad evitanda, ubi Martinus V. in Concilio Constantiensi determinat, quod nullos in foro interno, & externo se habeat, & ab aliis habeatur ut excommunicatus, nisi sit declaratus per sententiam iudicis, vel notorius percussor clerici, ut nulla tergiversatione celari possit, ergo cum iste absolvens, quamvis sit excommunicatus, non est declaratus per sententiam; & quamvis sit percussor clerici, non est ita notorius, ut aliquo subterfugio se non possit excusare, ut patet ex his, quae dixi supra num. 41. in hac quaestione, ergo valide impedit absolutionem. Ita communiter Doctores.

Sorbus ait, quod si duo clerici notorie se percussant, & detur necessitas celebrandi, quod se poterunt ad invicem à peccatis absolvere, quod majus est, quam absolvere à censura, ergo si necessitas urgens tribuit illis facultatem absolventi à peccatis, etiam & à fortiori & ad absolventum à censura, cum absolutio à peccatis, quid majus sit, & nequeat dari, nisi praemissa absolutione à censura.

An absolutio à censura possit dari extra confessionem.

Ad quintum quaesitum Respondeo istum clericum percussorem valde potuisse istum alium absolvere à censura, extra Sacramentalem confessionem, non auditis suis peccatis. Regula generalis est apud Theologos, quod confessor potens absolvere à censura, hoc etiam potest facere non audita peccatorum confessione. Quod magis explico.

Habens jurisdictionem ordinariam potest extra confessionem à censura absolvere. Probat, quia nullo jure ostenditur ipsum attingi absolutionem dare in confessionis Sacramento, & ita habetur in praxi. Nam Domini inquisitores publice absolvent haereticos à censura incursa ob haeresim, & tamen à peccato haereticis non absolvent. Et passim Praelati Regulares absolvent suos subditos à censuris, non absolventes à peccatis.

Habens facultatem delegatam, debet absolvere juxta commissionem sibi factam, quare facta commissione absolventi absolute, potest confessor absolutionem impendere extra confessionem, facultas enim absolute & generaliter data, absolute, & generaliter est intelligenda; nec est restringenda ad absolutionem in confessione datam, cum verba non importent hujusmodi restrictionem, & alias favores sunt ampliandi. Ita Suarez tom. 5. disp. 7. sect. 5. num. 36. Valquez de excommunicatione dub. 20. num. 9. Fillucius tom. 1. tract. 1. cap. 9. quest. 8. n. 294. M. Cornejo, & alii.

Valde probabile est etiam absolutionem à censuris impendi posse extra confessionem, quando in facultate confessionis dicitur: Auditis confessionibus absolvetur à peccatis, & censuris adnexis, nam illa particula Auditis confessionibus refertur ad absolutionem à peccatis, quae est materia necessaria, spectans ad confessionem nec sit verè materia censurarum per se, quia à censura sine confessione potest absolvi, & ad illam non est necessaria confessio. Ita Aegidius Coninch. disp. 14. dub. 16. num. 253. Bonacina disp. 1. de censuris quest. 3. punct. 6. num. 8. ad finem. Rodriguez tom. 1. quest. 61. art. 7. Et citat victoriam, Medinam, & Penham, eandemque doctrinam tradit Sanchez lib. 8. de Matrim. disp. 3. 4. num. 29. ubi ait quod quando Pontifex concedit rescriptum alicui, ut cum eo dispenset in aliquo impedimento, imposta illi salutari poenitentia, hac clausula non obstante potest dispensare cum illo extra Sacramentum poenitentiae; potest confessor regularis habens licentiam à suo Provinciali dispensare cum uxorato impedito ad petendum debitum, sicut cum aliis Doctoribus dixi supra, Resol. 29. quest. 6. n. 33.

Sic etiam & confessores mendicantium juxta facultatem datam à suo superiori, possunt dispensare in voris non reservatis Papae extra confessionem, nam ipsa dispensatio voti non est connexa cum absolutione peccatorum, & est actus externae jurisdictionis, qui per se solum exerceri potest, ita ex Suar. ac aliis Bonacina tom. 2. disp. 4. de voto q. 2. punct. 7. §. 4. num. 26.

49.

50.

51.

52.

53.

An

An excommunicatus absolvens incurrat irregularitatem?

54. Portel.

55. Cornejo.

56. Benac. Henric. Coninch. Diana.

Dicendum est quod iste excommunicatus absolvens, peccavit quidem mortaliter, sed non incidit in irregularitatem, ita tenet Portel. citatus, num. 6. Et prima pars, quod peccaverit mortaliter, inde ostenditur, quia agit contra praecipuum Ecclesiae in re gravi, cum utatur jurisdictione votita, ac prohibita in illo statu, nisi detur aliqua gravis necessitas, ob quam impendenda sit absolutio, & non potest differri, inde graves Doctores, ut Sa, verb. Censura, M. Cornejo in 3. p. tract. 5. §. 1. dub. 4. Resol. 83, & alii multi docent communiter Sacerdotem excommunicatum posse celebrare ob gravem necessitatem propria infamiae vitandae, & inde bene ex paritate rationis deducitur, quod excommunicatus absolvens non peccabit mortaliter, quia necessitas nullam habet legem & hoc sapè in multis casibus consului.

Secunda conclusio pars ostenditur, quod sic excommunicatus absolvens non incurrat irregularitatem, & probatur maxime ex doctrina Suarez tom. 5. de censuris, disp. 12. sect. 2. numer. 21. explicantis, quomodo Episcopus incurrat irregularitatem exercendo aliquem actum, quod si ille actus sit actus ordinis verbi gratia, si sit actus confessionis sacramentalis, tunc incurrit irregularitatem, at verò si actus ille sit actus purè jurisdictionis, tunc propter illum non incurrit irregularitatem, nam irregularitas non est extendenda ultra illud, quod jura determinant; at jura solum decernunt, ac imponunt irregularitatem, dum exercet actum Sacramenti, non verò quando exercet actum jurisdictionis, sed tunc tantum exercet actum jurisdictionis, ergo tunc nullam irregularitatem incurrit. Confirmatur, quia Vicarius Generalis Episcopi, potest fieri ut nullum habeat ordinem, sed tantum primam tonsuram, & tamen iste carens ordine sacro, valide absolvit ab excommunicatione, ergo absolutio ab excommunicatione, cum sit actus jurisdictionis, non est de se annexus ordini sacro.

Bonacina lib. 7. de censuris, quest. 3. punct. 6. citans Henriquez, & Coninch, quibus adheret Diana part. 4. tract. 2. Resol. 76. docet, quod sacerdos non habens licentiam confitendi, si excipiat alienus confessionem, non incurrit irregularitatem, quia irregularitas incurritur ab exercente ordinem, quem ille non habet, sed sacerdos in hoc casu non exercet actum ordinis, quem non habet, cum verè sit sacerdos, sed potius dicitur exercere actum jurisdictionis, quam non habet, ergo non est irregularis, cum sit lata irregularitas contra exercentem actum jurisdictionis alienae; & idem dicendum est de sacerdote administrante Extremam Unctionem, si ne auctoritate, ergo idem dicendum est in nostro casu, quod absolutio ab excommunicatione, non sit actus Ordinis, sed jurisdictionis, sed in his semper loquimur extra casum necessitatis.

RESOLUT. XXXVIII.

De Tertiariis.

DE Tertiariis multi, & gravissimi Doctores tractant Rodrig. tom. 3. q. 72. Miranda. Calatrub. per varios articulos. Miranda in manuali, tom. 1. quest. 36. Calatrub. in Compendio Privileg. Mendicantium, verb. Tertiarii. Sola in tract. de possess. Tertiariorum. R. P. Mag. Theodorus Stratus tract. de Tertiariis, & eodem verb. Lucerna Regular. Joannes Anton. Novar. in summa Bullarii Titul. de Tertiariis Reg. Portel. in dubiis Regul. verb. Tertiarii. Car. Garamuel tom. 1. Theolog. Moralis fundam. ad finem, in quodam tractatu cum expositione Regulae Tertiariorum. Gavanti in manuali Episcoporum, verb. Tertiarii, & etiam citato Barbofa in Collectan. Decision. Apostolicar. Collectanea 700. & Lezana in summa Regni. tom. 2. cap. 14. de Tertiariis.

QUESTIO PRIMA.

Unde dicantur Tertiarii de Poenitentia.

SUMMARIUM.

- 1. Proponitur casus hujus praesentis quaestiois.
2. Dicitur Tertiarii juxta Glossam, quia primi sunt Fratres, secundi Moniales, isti Tertiarii.
Hoc explicatur aliter juxta vulgarem dicendi modum, ibid.
3. Dicitur ordo de poenitentia, quia est via communis omnibus in quocunque statu ad caelum.
Vel quia est valde mirabile, quod inter mundanas delicias invenitur in saecularibus austeritas poenitentiae. Ibid.

IRCA annum 1629. maxime incepit florere, ac propagari in hac illustri civitate Ulyssiponensi sacer Ordo Tertiariorum Reverendissimae Virginis Mariae, quidam Religiosi se se opposuerunt contra nos, quod Religio Carmelitarum Tertiarios non haberet. Res deducta est ad Illustriss. D. Collectorem. Tunc R. admodum noster Provincialis M. Franciscus à Sylva, mihi, cum essem hujus Conventus Ulyssiponens. Primarius Lector, ac Magister Regens, commisit ut de hac re ederem tractatum, maiorum mandato obediens, illum confeci, cujus transumptum ad varias partes delatum est, & inde de eo faciunt mentionem Barbofa. Lezana citatis locis, & Fr. Josephus à Sancta Maria praxi Reg. lib. 3. cap. 2.

Tertiariorum, ut à nomine incipiamus. Quia ut habet Glossa in Clementina tertio de sententia excommunic. Triplex est ordo, primus virorum sub regula cum tribus votis substantiis